

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ

Έκαστον Έθνος έχει ιδιόζοντα χαρακτηριστικά και ιδιοφυή προσόντα, τὰ ὅποια διακρίνουν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ἄλλων λαῶν. Οἱ Φοίνικες ἦσαν ὀνομαστοὶ διὰ τὴν βιομηχανίαν καὶ ἐμπορίαν τῶν. Οἱ Αἰγύπτιοι διὰ τὰς πυραμίδας καὶ τὴν ζωλατρείαν τῶν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι διὰ τὸν πλοῦτον, τὰς δάφνας, τὰς ἐταίρας, τὸν Σωκράτην καὶ τοὺς ἀβρακώτους συναδέλφους του σοφιστᾶς. Οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τὰς θηριομαχίας, τὸ δίκαιον καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην. Οἱ ἐνδοξοὶ Ἀγγλοὶ φημίζονται διὰ τὸν ἐγωισμόν τῶν, τὰς ἰδιοτροπίας, τὴν πρακτικότητα καὶ τὴν φιλεργίαν ἀναγράφαντες ἐπὶ τῆς σημαίας τῶν ὡς σύμβολον τὸ «times is money». Οἱ Γάλλοι ὡς πρὸς τὸν πλοῦτον, τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν συζυγικὴν ἀπιστίαν. Οἱ Γερμανοὶ ὡς πρὸς τὰ στρατιωτικά, τὰ γράμματα, τὸ βραδύνουν καὶ ἀναντιληπτον. Οἱ Τούρκοι ὡς πρὸς τὸ χαρέμιον, τὴν νωθρότητα, τὴν φιλοδοξίαν, τὴν πτωχίαν, τὸν φανατισμὸν καὶ τὴν μακροβιότητα. Οἱ Ῥώσοι ὡς πρὸς τὴν μέθην καὶ τὸν μηδενισμὸν καὶ οἱ γείτονες ἡμῶν Ἰταλοὶ ὡς πρὸς τὸ εὐθυμον καὶ πανούργον. Ἡμεῖς δὲ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες, καὶ ἰδίᾳ οἱ ἀντιπροσωπεύοντες αὐτοὺς Ἀθηναῖοι, ὡς πρὸς τὸν αἰθριον οὐρανόν, τὴν ἀσχημίαν τῶν γυναικῶν, τὴν ἀκηρίαν, τὴν φαντασιοπληξίαν, τὸν ἐθουσιασμόν, τοὺς ποιητὰς, τὴν τυπικότητα καὶ τὰ πολιτικά, εὐχόμενοι ὡς ὁ Νέρων, νὰ ἔτρεν ἡ οἰκουμένη ὁλόκληρος τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, διὰ νὰ ἔχωμεν μονοπόλιον τὸ διοικεῖν καὶ κυβερνᾶν, ὡς τὴν σταφίδα καὶ τὰς ἀρχαιότητας...

Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον. Ἀνεγνώσατε τὴν «Ὁραν» καὶ τὸ ἐν αὐτῇ Βασιλικὸν ἢ κάλλιον Δομβαρδιζὸν διάταγμα περὶ ἐξετάσεων τῶν γενικῶν μαθημάτων ἐν τῷ Πανεπιστη-

μίῳ; Δὲν σᾶς φαίνεται ὡς καταπότιον, τὸ ὅποιον δίδει ὁ ἱατρός ὡς τὸ τελευταῖον καταφύγιον εἰς τὸν ψυχρὰ παρῶντα ἀσθενή του ἢ μᾶλλον ὡς λεπτότατον νῆμα, διὰ τοῦ ὁποῖου θέλει τις νὰ προσαράξῃ τὸ κλυδωνιζόμενον καὶ ὑπὸ τῆς τρικυμίας κατκποντιζόμενον σκάφος, περὶ τοῦ ὁποῖου πᾶσα ἐλπίς ἀπέπτη; Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ διάταγμα, ὅπερ συνέλαβε καὶ ἐκμοφόρησεν ἐπὶ πολλὰ ἴσως ἔτη ὁ ἱετὴρ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας κ. Κυριακός, καὶ τὸ ὅποιον τέλος κατῴρθωσε νὰ γεννήσῃ μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ ὀδύνας, ὡς λέγει ἡ **Νέα Ἑφημερίς**, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς ὑπουργικῆς μαίας. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ βιασθῇτε τότε πολὺ κ. Πρύταμι; διότι τὸ βέρος σας γεννηθὲν ἐν πνιγρῷ καὶ μεμολυσμένῳ κοιτῶνι κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ ἐξ ἀσφυξίας ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς νόσου. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ φροντίσῃτε, ὅπως ὁ θάλαμος, ἐν ᾧ θὰ ἐγεννᾶτο, νὰ εἶναι εὐάερος καὶ τὰ σπάρχανα, δι' ὧν θὰ περιτυλίσσετο, καθάρια καὶ λευκά· καθότι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ στερεθῇτε τοῦ προσφιλοῦς ὑμῶν τεκνίου καὶ ἡ ἡλικία σας δὲν σᾶς ἐπιτρέψῃ δυστυχῶς νὰ γεννήσῃτε ἐκ νέου.

Ἐπρεπε, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν σαφέστερον, κ. Πρύταμι νὰ ὀρίσῃτε προηγουμένως τὰ μαθηματα, τοὺς Καθηγητὰς, τὰς παραδόσεις, νὰ χωρίσῃτε τὰ εἴδη ἀπὸ τὰ πρόδιατα, τοὺς πρωτοεῖς ἀπὸ τῶν ἄλλων, νὰ ρίψῃτε τέλος ὁκάδας τινὰς φανικοῦ ὀξέος εἰς τὴν ἐστίαν ταύτην τῶν μολυσμάτων καὶ ἐπιδημιῶν, καὶ ὕστερον νὰ ἐκδώσῃτε τὸ διάταγμα σας πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ νόμου τοῦ 1843, ὅστις οὐδέποτε ἐφηρμόσθη.

Πῶς θέλετε ἡμεῖς οἱ δευτεροεῖς φοιτηταὶ τῆς νομικῆς, ἵνα λάβωμεν τοῦτο ὡς παράδειγμα; νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς ἐξετάσεις τῶν Γενικῶν Μαθημάτων, ἥτοι τῆς Ἱστορίας, τοῦ Φυσικοῦ Δικαίου, τῆς φυσικῆς κτλ. ἀφοῦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ φαβοριτοφόρου καὶ νῦν βουληφόρου Τζιθανοπούλου, οὐδεὶς ἐδίδαξε δι' ὅρκον τὸ μά-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 376)

Ἀπόγειος νυκτερινὴ αὐρα εἶχεν ἀρχίσει νὰ πνέῃ ἅν ὁ Βενετός ἐπίστευσε περιπομένην ὑπὸ τῆς ἀγαθῆς καὶ προστατῆδος του Μοίρας.

Ἀλλ' ὡς φωνὴ ἐγγραστρυμῆθου ἀντήχει εἰς τοῦ Σανούτου τὰ ὦτα ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου Μούχρα ψελίζουσα:

Θά ἐνταμνοθῶμεν πάλιν.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ.

Τῷ 1207, πρωτὰν τινὰ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου, ἀνὴρ μέλαιναν στολὴν ἐνδεδυμένος καὶ κρατῶν μᾶστιγα ἔχου-

σαν ὀξεῖαν χαλυβδίνην ἀκωκὴν, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς μεγάλης πύλης τοῦ παλατίου τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ ἀνέγνω μεγαλοφώνως, ἀλλ' ἄνευ ἀκρατῶν, τὸ ἐπόμενον διάταγμα:

«Ἐγὼ ὁ Πέτρος Ζιάννης, ἐλέφ Θεῷ, ἀνώτατος ἄρχων καὶ Δόγκης τῆς κραταιοτάτης καὶ ἐκλαμπροτάτης Πολιτείας τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τῆς Βενετίας, τοῦ Ἀδρία, τῶν νήσων κτλ. κτλ. προσκαλῶ, δηλῶ καὶ ἐπιτρέπω εἰς πάντας τοὺς εὐπατρίδας τῆς Πολιτείας ταύτης τοὺς ἔχοντας πλοῖα ἴδια καὶ ἄνδρας ὑφ' ἑαυτοὺς, ἵνα καταλάβωσι δι' ἰδίων ἀναλωμάτων καὶ στρατῶν τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ ἄρχωσιν αὐτῶν ὡς εὐμενεῖς φίλοι τῆς κραταιοτάτης Πολιτείας. Ὑπέγραψα ἐγὼ ὁ Πέτρος Ζιάννης τῇ συναινέσει τοῦ σεπτοτάτου Συμβουλίου τῶν Δέκα. Ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, τῇ 21 Μαρτίου 1207.»

Οὐδεὶς ἦτο παρὼν ἵνα ἀκροασθῇ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγγράφου. Ἀλλ' ὁ ὑπάλληλος, ἀφοῦ τὸ ἀνέγνω, τὸ ἀνῆρτησεν ἐπὶ πίνακος κρεμαμένου ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἐπειδὴ ἐκρύονεν, εἰσῆλθε νὰ προγευματίσῃ.

Οὐδὲ ψυχὴ ἐνεφανίζετο εἰς τὰς μακρὰς καὶ ὑψαλτοὺς θόλους τῆς πόλεως κατ' ἐκείνην τὴν πρωΐαν. Ἡ Βενετία ἐφαίνετο ἔρημος. Ἀλλῶς δὲ ἦτο μετὰ τὰς ἡμέρας τῆς Ἀπόκρεω, καὶ οὐδὲν εἶναι τόσον βαρὺ καὶ αὐχηρὸν ὅσον ὁ ὕπνος μετὰ τὰ ὄργια. Μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν ἤρχισαν νὰ ἀναφαίνωνται γόνδολαί τινες, ἐφ' ὧν ἤρεσαν ῥαθυμῶς νωθροὶ πορτομείς. Περὶ τὴν δειλὴν ἐκρύσθη ὁ μέγας κώδων τοῦ ἁγ. Μάρκου

θημα τῆς ἱστορίας, οὐδὲ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἡξιώθη-
μεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἱερὸν ὑπογένησιον τοῦ κ. Βερναρδάκη; Πῶς
θέλετε νὰ ἐξετασθῶμεν εἰς τὴν φυσικὴν πειραματικὴν, ἀφοῦ
οὐδέποτε ἡδυνήθημεν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ
κ. Στρούμπου, εἴτε διότι δὲν εἴμεθα δεκτοὶ ἐν αὐτῇ ὑπὸ
τῶν ἐπὶ τοσοῦτο φανατικῶν ἀκρατῶν του, εἴτε διότι
κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν παρακολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς
τὸ κοινὸν βεῖμα τῶν συναδέλφων μας, ἡκροῦμεθα οἱ ἡλίθιοι
τοῦ κληρονομικοῦ ἢ Διεθνούς Δικαίου (!!!) χωρὶς νὰ γνωρίζω-
μεν οὐδὲ τὸ Α ἔτι τῆς νομικῆς ἐπιστήμης; Ἡ πῶς θέλετε ὁ
ταλαίπωρος φιλόλογος ν' ἀκούῃ ζωολογίαν τοῦ κ. Μητρο-
πούλου ἢ "Αλγεβραν καὶ Γεωμετρίαν τοῦ κ. Κυζικινοῦ ἢ
Λάκωνος καὶ νὰ μὴ παραμείνῃ εἰς τὸ μάθημα τοῦ ἀδυσω-
πήτου εἰς τὰς ἀπουσίας του κ. Φιντικλέους ἢ τοῦ ἀπηνούς
εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ καταλόγου τοῦ κ. Κόντου; Πῶς δὲ
ζητεῖτε τέλος ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς φοιτητὰς τῆς Ἰατρικῆς
νὰ ἐξετασθῶσιν εἰς τὴν Βοτανικὴν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ πέντε
ἐτῶν οὐδεὶς ἐδίδαξεν οὐδὲ διδάσκει ἀκόμη; Τίς δὲ θέλει
τοὺς ἐξετάσει;

Διὰ τοῦτο, ἂν μὲν φρονῇτε, διότι τὸ διάταγμά σας
εἶνε διφορούμενον καὶ ἐπαυφοτερίζον, ὅτι θὰ ἐπεκταθῇ καὶ
εἰς ἡμᾶς, τοὺς ἔχοντας ἤδη κεκτημένον δικαίωμα τὴν ἀ-
ταξίαν καὶ τὴν σύγχυσιν, καὶ ἢν καὶ οἱ προηγούμενοι ἡ-
μῶν εὐρέθησαν, ἀπατάσθῃ καὶ ἅς προλέγομεν ὅτι τὸ διά-
ταγμά σας θὰ μείνῃ ἀπὸ τῆς αὔριον ὡχρὰ σκιά καὶ νεκρὸν
γράμμα, ὡς ἔμεινε καὶ ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ καπνίσμα-
τος ἐν ταῖς παραδόσεσι διαταγὴ σας.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἐξεδόθη καὶ τοῦτο διὰ τὸν τύπον
μόνον καὶ δι' οὐδέν᾽ ἄλλον λόγον. Ἄν ὅμως ἀποβλέπῃ εἰς
τοὺς ἐπελευστούμενους, τότε μόνον θὰ ἐπικροτήσωμεν, ὅταν
οἱ οὐκ ἐπιστῶσι τὰ μαθήματα καὶ οἱ Καθηγηταὶ, διὰ νὰ μὴ ζη-
τῇτε, ὡς τώρα, ἀδύνατα, ἀδίδακτα καὶ τραγελαφικά.

Νόττας

καὶ οἱ μοναχοὶ ἔψαλαν τὸν ἑσπερινόν. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀ-
κολουθίας ἀνὴρ τις ἐνδεδυμένος μακρὸν μανδύαν ἐξῆλθεν ἐκ
τοῦ ναοῦ ἀκολουθούμενος ὑπὸ Μαύρου φοροῦντος ἐρυθρὰν ζολήν.

— Οὐδὲν μὲ τέρπει πλέον, Μαῦρε, εἶπεν ὁ ἀνὴρ οὗτος. Ἄ-
φοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἀκούσω τὸν ἑσπερι-
νόν, θὰ εἶπῃ ὅτι εἶναι ἀπελπισία.

— Πάσχει πολὺ ἡ αὐθεντία σας; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Βασανίζομαι, ὡς ὁ διάβολος. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ εἶ-
μαι χρήσιμος εἰς τίποτε.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, εἶπεν ὁ Μαῦρος· καὶ ἐπὶ τῆς ἁ-
κρας τῶν χειλέων ἔδειξεν ὑποῦλον μειδίαμα.

— Δὲν μοὶ μένει πλέον ἢ νὰ ἀποφασίσω νὰ σὲ κρεμάσω ἡ-
μέραν τινά, διὰ νὰ διασκεδάσω μίαν στιγμὴν. Ἀλλὰ καὶ τοῦ-
το δὲν θὰ εἶναι ἀρκούσα διασκεδάσις.

— Ὅπως ἀγαπᾷ ἡ αὐθεντία σας, εἶπεν ὁ Μαῦρος μορ-
φάζων.

— Φαντάσου, Μαῦρε, ἂν δύνασαι νὰ φαντασθῇς μὲ τὴν ἀ-
φρικανικὴν κεφαλὴν σου, νὰ ἴναι τις Βενετὸς, πολίτης τῆς κρα-
ταιοτάτης Πολιτείας, νὰ ἴναι πλούσιος, εὐγενής, ἰσχυρός, ἂν
δραῖος, ἐπιφανής· νὰ ἔχῃ γυρίσει χιλιάκις τὸν κόσμον, νὰ ἴ-
ναι φοβερός καὶ ἐπίθρονος! ἀκούεις, Μαῦρε; Καὶ ὅστερον νὰ
μὴ εὐρίσκη τόπον εὐτυχίας εἰς τὸν οἶκόν του μὴδὲ στιγμὴν
ἀναπαύσεως εἰς τὴν συνείδησίν του. Δὲν εἶναι τοῦτο κατάρρα;

— Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ εὐτυχῇ ὁ αὐθέντης, ἀφοῦ τὴν
εὐτυχίαν τὴν ἀπεδίωξεν ἀφ' ἑαυτοῦ, εἶπε τολμήσας ὁ Μαῦρος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀηδεστάτην ἐντύπωσιν αἰσθανόμεθα ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ φέρεται τὸ σαλόνι τοῦ κ. Τρικούπη διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ πρὸς τοὺς ἀποχωροῦντας ἐκ τοῦ κόμματος βουλευτὰς.

Εὐρέθητε ποτε ἐν συναναστροφῇ, ὅθεν ἔτυχεν ἡ ἀποχω-
ρήτης εἰς, πρὸς ὃν ἐφέροντο παρόντα μεθ' ὧν τῶν θωπειῶν
καὶ πολλῆς φιλοφροσύνης καὶ εἴτα ἐν τῇ ἀπουσίᾳ του ἀρχί-
ζοντα τὸν ἕνα, καὶ εἴτα τὸν ἄλλον, καὶ ἔπειτα ὅλους κακο-
λογοῦντας; τὸν ἀπὸντα;

Αὐτῆς τῆς προστύχου ἀνατροφῆς γίνονται ἔνοχοι οἱ περὶ
τὸν κ. Τρικούπην κολλῶντες εἰς πάντ' ἀναχωροῦντα βου-
λευτὴν καὶ μίαν κατηγορίαν.

Ὅτι ἀνέγνωμεν τὴν Κυριακὴν προερχόμενον ἀμέσως ἐκ
τοῦ τρικουπικοῦ κύκλου περὶ Χατσοπούλου, Μεσσηνέζης,
Φλογαίτου, Κοντογούρη, μᾶς προδιέθεσε πράγματι εἰς ἔμ-
ετον. Ἀδιαφοροῦν ἂν καὶ οἱ τέσσαρες αὐτοὶ βουλευταὶ ἐφάνη-
σαν συνεπεῖς πρὸς τὴν περισυὴν πολιτείαν των, ἀδιαφοροῦν
ἂν ὁ κ. Φλογαίτης εἶπε τὰ αὐτὰ καὶ ριζικώτερα πέρυσιν
ὡς Εἰσηγητὴς τοῦ Προϋπολογισμοῦ. Ἀδιαφοροῦν ἂν ὁ κ.
Μεσσηνέζης ὄχι μόνον φέτος, ἀλλὰ καὶ πέρυσιν ἡδύνατο νὰ
ζητήσῃ ὑπουργεῖον! Διότι δὲν πιστεύομεν νὰ ἦτο νέος πέ-
ρυσιν καὶ νὰ μὴν ἐτόλμα νὰ ἔχῃ τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις μὲ τὸν
κ. Ροῦφον!

Καὶ τὸ ἀηδέστερον εἶναι, ὅτι ὅπως γράφονται καὶ ὅπως
λέγονται αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶναι δίστομα, ἀνοίγουν ἕνα
στόμα πρὸς τοὺς ἀποχωροῦντας βουλευτὰς καὶ ἕνα ἄλλο
πρὸς τοὺς μένοντας.

Υβρίζουν τὸν κ. Χατσοπούλου ὡς ἀποχωρήσαντα διότι
δὲν τοῦ ἔδωσαν ἕνα ἔπαρχον καὶ δὲν ὑβρίζουν τὸν φίλον

— Ἀπεδίωξα τὴν εὐτυχίαν! ἐγώ;

— Ναί, αὐθέντα· καὶ ὄχι μόνον τὴν ἀπεδιώξατε, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀναζητεῖτε πλέον, ἐνῶ αὕτη ἡδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ.

— Τί ἔννοεῖς;

— Ἐνωῶ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ αὐθέντης
ἐπέτρεψε νὰ τὸν ἐγκαταλίπῃ.

— Ἀλλὰ μήπως νομίζεις ὅτι τὴν ἡγάπων, φαῦλε;

— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ αὐθέντης ἐχωρίσθη ἀπ' ἐ-
κείνης τῆς γυναίκος, ἤρχισεν ἡ μελαγχολία του.

— Καὶ πῶς ἡδυνάμην νὰ τὴν κρατῶ πλησίον μου διὰ τῆς
βίας;

— Ὁ αὐθέντης ἡδύνατο, ἂν ᾔθελε, νὰ ἀγαπηθῇ παρὰ τῆς
γυναίκος ἐκείνης· καὶ πιστεύω ὅτι ἡγαπήθη σχεδὸν παρ'
αὐτῆς.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις τοῦτο, τέρας;

— Εἰξεύρω ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶχε πολὺ τρυφερὰν καρδίαν,
καὶ ἂν ὁ αὐθέντης ἐφύετο προφυλακτικῶς πρὸς αὐτὴν καὶ
δὲν ἐκέντα τὴν ζηλοτυπίαν της, ἐκείνη θὰ τῷ ἀνῆκε μέχρι
τῆς σήμερον.

— Ἐχεις ὀφθαλμοὺς λοιπὸν, Μαῦρε;

— Ἄς μοὶ ἐπιτρέψῃ ὁ αὐθέντης νὰ τῷ ὁμιλήσω ἐλευθε-
ρως, διότι ἔμαθον ἤδη νὰ ὁμιλῶ τὴν ἰταλικὴν, εἶπεν ὁ Μαῦ-
ρος. Ὁ αὐθέντης ἔπρεπε νὰ τῆς ἀποκρύπτῃ τὰ ἐλαττώματά
του, τοῦτο μόνον, καὶ ἐκείνη θὰ ἦτο διὰ βίου δούλη του.

— Ἀλλ' ἐνθυμεῖτο τὸν σύζυγόν της, ἀνόητε.